

ia77

JazzFlits

19 januari 2009
7de jaargang, nummer 110

NIEUWSSELECTIE TOCH GEMEENTELIJKE SUBSIDIE VOOR THE HAGUE JAZZ EN PURE JAZZ

De Haagse festivals The Hague Jazz en Pure Jazz krijgen toch subsidie van de gemeente Den Haag. Pure Jazz krijgt volgend jaar een bijdrage van 170.000 euro en The Hague Jazz van 80.000 euro.

Eerder dit jaar adviseerde een externe commissie om de beide festivals niet op te nemen in het Meerjarenbeleidsplan Kunst en cultuur 2009 - 2012. De commissie zette 'vraagtekens bij de zakelijke professionaliteit van de organisatie' van Pure Jazz. En The Hague Jazz vonden de externe deskundigen een 'publieksevenement' met een 'te behoudende en te commerciële programmering'. De Haagse gemeentepolitiek heeft nu uiteindelijk anders besloten.

[...vervolg op pagina 18](#)

AMERIKAANSE CRITICI: 'ROAD SHOWS' VAN SONNY ROLLINS BESTE CD VAN 2008

Volgens het New Yorkse blad Village Voice is saxofonist Sonny Rollins' album 'Road Shows, Vol 1.' de beste cd van 2008. Het album staat boven aan een lijst die werd samengesteld uit persoonlijke lijstjes van zo'n tachtig jazzprofessionals.

Anthony Braxton's 'The Complete Arista Recordings' wordt door hen als de beste 'Reissue of the Year' beschouwd. Het beste vocale album is Cassandra Wilson's 'Loverly'. Noah Premingers 'Dry Bridge Road' kreeg de meeste stemmen in de categorie 'Beste Debuut'.

[...een overzicht van de lijst staat op pagina 19](#)

CHRIS BARBER ZESTIG JAAR BANDLEIDER

Trombonist Chris Barber (1930) is dit jaar zestig jaar bandleider. Zijn eerste formatie, de Barber New Orleans Band, vormde hij in 1949. Sindsdien gaf hij naar eigen zeggen wereldwijd meer dan tienduizend concerten. Barber is deze maand op tournee in Nederland.

[...vervolg op pagina 17](#)

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 5
- Jazz: the basics (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 6
- Anthony Braxton, Bruinsma Syndicaat, Marnix Busstra, The Blue Note 7, Mezzoforte, Isotope, Oscar Peterson, Joe Lovano, Dave Holland e.a.	
Concertverslagen	pg 11
- Soesja Citroen, Leidse Tenorbattle, Monsieur Dubois, Michiel Borstlap en Larry Coryell.	
En verder	
- Straightahead(?) (Jaap Lüdeke)	pg 4
- Bigbands plus accordeons (Lex Lammen)	pg 14
- New York Calling: Jeff 'Tain' Watts (Paul Blair)	pg 15

JAZZFLITS nr. 111 staat 2 februari op www.jazzflits.nl

FREDDIE HUBBARD OVERLEDEN

Trompettist Freddie Hubbard is 29 december in een ziekenhuis in Los Angeles overleden. Hij was daar eind november opgenomen. Na een hartaanval volgden sommige berichten, met ademhalingsproblemen volgens andere. Hubbard was 70 jaar.

[...vervolg op pagina 17](#)

CONCERTVERSLAG NIEUWE PROJECT 'LAST TANGO IN PARIS' EEN VAN DE MOOISTE VAN I COMPANI

Het nieuwe project 'Last Tango in Paris' van saxofonist Bo van de Graaf is rond de jaarwisseling in Nijmegen, Den Bosch en Amsterdam van start gegaan. Voor de pauze speelde hij met I Compagni eigen composities. Na de pauze werd de filmmuziek uitgevoerd die Gato Barbieri voor Bernardo Bertolucci's meesterwerk uit 1973 schreef. Loek Dikker maakte de prachtige arrangementen waarbij het strijkkwartet van I Compagni schitterde. Met veejay Martijn Grootendorst die de filmbeelden met Marlon Brando en Maria Schneider manipuleerde tot een commentaar op de muziek, is dit een van de mooiste projecten van I Compagni geworden. Op 27 februari nog te zien in het Kunsthuis in Velp, daarna vanaf september in het theatercircuit. (Foto en tekst: Tom Beetz)

NIEUWSflitsen

Rita Reys. (Archiefphoto: Tom Beetz)

Rita Reys breekt pols na val

Zangeres Rita Reys heeft bij een val haar pols gebroken. Dat gebeurde 14 december tijdens een optreden in het Pim Jacobs Theater in Maarssen na enkele liedjes, zo berichtte de website van RTL een dag later. Reys werd per ambulance naar het ziekenhuis gebracht. Na een pauze vervolgde haar band het concert met een instrumentaal programma. De zangeres meldde RTL dat ze zo snel mogelijk weer aan het werk zal gaan.

MCN bundelt afdelingen jazz, wereldmuziek en pop

De aparte jazztak van het Muziekcentrum Nederland is verleden tijd. Per 1 januari is deze samengevoegd met de afdeling wereldmuziek en pop. Arjen Davidse, die voorheen de popafdeling leidde, is het nieuwe afdelingshoofd. Paul Gompes is van de jazzafdeling, waar hij onder meer de promotie van de Nederlandse jazz in het buitenland deed, naar het Muziek Informatie Centrum verkast. Hij is daar afdelingshoofd geworden.

Rudy van Gelder Collection uitgebreid

De Rudy van Gelder Collection, een serie cd's met heruitgebrachte opnames van technicus Rudy van Gelder, wordt de volgende maand uitgebreid met twaalf door Van Gelder zelf geremasterde cd's. Onder de heruitgaven bevinden zich 'Quintet' van Paul Chambers, 'One Step Beyond' van Jackie McLean, 'Spring' van Tony Williams, 'Tokyo Blues' van Horace Silver en 'Street of Dreams' van Grant Green.

Nieuwe cd Hot Club De Frank begin dit jaar uit

Hot Club De Frank heeft in december een nieuwe cd opgenomen. De plaat zal begin 2009 uitkomen. Het wordt de zevende plaat van de groep die swing, zigeunerjazz en klezmer op het repertoire heeft.

Nieuw in 2009: de Keep an Eye Jazz Award

Dit jaar wordt voor het eerst de Keep an Eye Jazz Award uitgereikt. Aan de wedstrijd om deze prijs kunnen bands van studenten van het Conservatorium van Amsterdam meedoen. De voorronden zijn op 2 en 16 april. De finale is op 23 april. De beste band en beste solist krijgen een geldprijs. De vier finalisten mogen een studio-opname maken. De Award is een initiatief van de Keep an Eye Foundation en het Conservatorium van Amsterdam met als bedoeling uitzonderlijk talent te stimuleren.

NIEUWS

PLATEN

BENNY GOLSON BLAAST FORMATIE JAZZTET NIEUW LEVEN IN

Saxofonist Benny Golson (79) heeft het vermaarde Jazztet nieuw leven in geblazen. Een album verschijnt 20 januari bij Concord Jazz. Omdat Golson op 25 januari 80 jaar wordt, komen rond die datum ook nog een autobiografie onder de titel 'Whisper Not' en een verzamel-cd van zijn beste werk op de markt.

De versie 2009 van het Jazztet bestaat naast Benny Golson uit trompettist Eddie Henderson, trombonist Steve Davis, pianist Mike LeDonne, bassist Buster Williams en percussionist Carl Allen. Op hun album 'New Time, New 'Tet' staat nieuw werk van Golson, deels geïnspireerd door stukken van Giuseppe Versie en Frederic Chopin. Maar ook bijvoorbeeld Sonny Rollins' 'Airegin' en een door Al Jarreau gezongen versie van Golsons klassieker 'Whisper Not' zijn opgenomen. Het originele Jazztet, met onder anderen trompettist Art Farmer, maakte begin jaren zestig furore. Het stond bekend om de frontlinie met drie blazers, het strakke ensemblewerk en de verfijnde sound.

PRIJZEN

VEEL AANMELDINGEN VOOR NEDERLANDS JAZZ VOCALISTEN CONCOURS 2009

Voor het komende achtste Nederlands Jazz Vocalisten Concours (NJVC) hebben zich 33 zangers en zangeressen aangemeld. Nooit eerder was de belangstelling zo groot. Op basis van geluidsoptnamen zijn eind vorig jaar zestien deelnemers geselecteerd voor de voorrondes op 5 en 6 februari in Theater Odeon in Zwolle.

Maximaal zes vocalisten gaan door naar de finale op zondagmiddag 8 februari, eveneens in Zwolle. Drie van hen vallen in de prijzen. Zij zullen in het theaterseizoen 2010-2011 een tournee maken langs Nederlandse muziekpodia en theaters, georganiseerd door Stichting Jazz Impuls.

Het NJVC wordt sinds 1995 elke twee jaar georganiseerd. De deelnemers mogen uitstapjes naar wereldmuziek en pop maken, maar de specifieke jazzkwaliteiten blijven het hoofddoel. Hierbij gaat het om criteria als intonatie, timing, improvisatie, dictie en performance. Eerdere winnaars waren Carmen Gomes, Vera Westera, Francien van Tuinen, Wouter Hamel, Susanna Staber, Brenda Frans en Esra Dalfidan.

(<http://www.jazzvocalisten.nl>)

OVERIG**BRITSE WETENSCHAPPERS OP ZOEK NAAR DEFINITIE VAN 'BLACK BRITISH JAZZ'**

Onderzoekers van de Britse Open Universiteit krijgen bijna een half miljoen pond om een antwoord te formuleren op de vraag: 'What is Black British Jazz'. Een van de belangrijkste onderzoeksvragen is hoe de muziek de identiteit van de zwarte Britse gemeenschap representeert, zo zegt onderzoeker Jason Toynbee op de website van het maandblad JazzWise.

Het onderzoeksteam dat met de kwestie aan de slag gaat bestaat uit drie sociologen en twee muziekwetenschappers. Jason Toynbee: "Black British Jazz is a hybrid with tributaries in Caribbean and African music, as well as North American jazz. We'll be looking at it in the light of this rich history of migration. But we will also be examining the way it is organised as a business, as well as analysing recordings, performances and evolving style." Het onderzoek wordt betaald door de Arts and Humanities Research Council.

TWEEDE KONINKLIJKE ONDERSCHIEDING VOOR SAXOFONIST COURTNEY PINE

Vanwege zijn verdienste voor de jazz is de Britse saxofonist Courtney Pine (44) op nieuwjaarsdag door de Britse koningin benoemd tot Commander of the British Order (CBE). Al sinds 2000 mocht Pine zich Officer of the British Empire (OBE) noemen. De CBE is een hogere onderscheiding dan de OBE.

Pine toont zich op zijn website zeer vereerd met de onderscheiding: "I am deeply moved to be honoured. I never imagined that I would be recognised for playing improvised music in the United Kingdom in this way. The acknowledgement for what I think of as a noble mission in uniting people through sound could not have been realised without the love, support and dedication of my family, management, band and the many supporters of music throughout this land. Thank you, thank you, thank you." Courtney Pine is een onvermoeibare ambassadeur van de Britse jazz. Met zijn groep Jazz Warriors bijvoorbeeld. Ook heeft hij een eigen label, Destin-e, waarop onder meer het veelbesproken debuut van de Britse formatie Empirical verscheen. De volgende maand komt er een nieuw album van Pine als leider uit: 'Transition in Tradition'.

JAZZFLITS

NIEUWSflitsen

Barbara Bürkle (Foto: pr)

Barbara Bürkle wint Voices Now

De Duitse zangeres Barbara Bürkle heeft 13 december 2008 de Brussels International Young Jazz Singers Competition 'Voices Now' gewonnen. Haar eerste prijs bestond uit een bedrag van 2.500 euro. De tweede prijs was voor de Amerikaan Charles Turner. Hij was de enige mannelijke deelnemer en kreeg als favoriet van het publiek ook de Prijs van de stad Brussel. De Portugese Joao Mendès legde beslag op de derde plaats. Tijdens de finale in de Brusselse AB traden ook de juryleden David Linx en Denise Jannah op, alsmede Jihye Lee, de winnares van vorig jaar.

Radiodocumentaire over Rob Franken in de maak

Radio 6 werkt aan een radiodocumentaire over pianist Rob Franken. Daarvoor wordt gebruik gemaakt van opnamen uit de archieven van Beeld & Geluid en van persoonlijke studiobanden. De uitzending van de documentaire is op 22 april aanstaande gepland. Waarschijnlijk het weekend daaraan voorafgaand wordt een verzamel-cd met werk van Franken gepresenteerd. Het was vorig jaar 8 december 25 jaar geleden dat Rob Franken overleed. Hij was jarenlang de vaste toetsenist van Toots Thielemans. Begin jaren zeventig introduceerde de pianist de Fender Rhodes in de Nederlandse jazz. Hij is daarop onder meer te horen in de soundtrack van de film Turks Fruit.

Twee leden verlaten Britse band Empirical

Trompettist Jay Phelps en pianist Kit Downes hebben de formatie Empirical verlaten. De groep won in 2006 de EBU European Jazz Competition en maakte in 2007 furore met hun goed ontvangen debuutalbum 'Empirical'. De reden van hun vertrek is onbekend. De groep heeft tevens een nieuwe manager en zal voortaan een vibrafonist in de gelederen hebben.

STRAIGHTAHEAD(?)

Door Jaap Lüdeke

NIEUW! 3 DUBBELDUTCH

3 DubbelDutch is een splinternieuw project bestaande uit CRAM, de Talking Cows en Drummers Double Bill. De totaal twaalf musici geven volgens de info een kijkje in de drie dimensies van een jazzconcert. Het publiek krijgt antwoord op de vragen: wat gebeurt er tijdens het spelen en wat doet zich allemaal voor achter de schermen en ervoor? Het resultaat van zo'n onallegaals concert is een superswingende big band. Vera Vingerhoeds presenteert deze initiatiefrijke onderneming. Zie voor informatie over de tournee: www.drummersdoublebill.nl. Het eerstvolgende concert is 21 januari in Middelburg.

JAZZ UIT ZWEDEN

JazzMessengers, een cd-webwinkel, is vorige maand een grootscheepse actie begonnen waarin de jazz in Zweden vanaf de jaren vijftig centraal staat. Aangeboden worden talloze registraties van de Zweedse baritonsaxofonist Lars Gullin, Stan Hasselgard, Bengt Hallberg en Arne Domnérus. Maar ook registraties op Dragon van veel Amerikanen, zoals Miles Davis, Chet Baker, Coleman Hawkins (at the Golden Circle), en Sonny Rollins (1959) met Henry Grimes en Pete La Roca. Die producties zijn allemaal voorradig. 'Stan Getz in Sweden' (1958-1960) wordt in de volgende JazzFlits besproken. Voor meer info klik hier: <http://www.jazzmessengers.com>.

DE CONCERTZENDER NU OP INTERNETRADIO

Met stille trom is per 1 januari de ConcertZender van Radio 6 verwijderd. Het betekent dat de zender nu alleen nog via internet en in enkele gevallen via de kabel is te beluisteren. Het merendeel van het jazzaanbod zit nu op de dinsdagen. Op iedere eerste en derde dinsdag van de maand (23.00 uur) is er plaats voor 'Lüdeke Straightahead(?)' met een overzicht van nieuwe cd's; op de tweede en vierde dinsdag, zelfde tijd, vult Lex Lammen een uur met afwisselend 'The Jazz Connection' en 'Het Grote Geluid'. Via Uitzending Gemist/Jazz/titel, programma en data zijn de programma's, zelfs van maanden geleden, nog terug te horen. Bovendien beschikt de ConcertZender over themakanalen, ook voor jazz. Tot dusver is het helaas niet mogelijk gebleken het aandeel jazz op vaste tijden te verdelen over de zeven dagen van de week, de wijd en zijd terecht aanbeden 'horizontale programmering.' (<http://www.concertzender.nl>)

4SURE, ZEKER WETEN!

In het cd-boekje van zijn album 'Freedom of Speech' bedankt het swingende kwartet 4Sure zoveel mensen, dat het wel lijkt alsof hun cd op 'artistShare' is verschenen. Fans betalen daar mee aan producties. De nieuwe plaat van Pablo Nahar (b), Olaf Keus (dr), Mark Milan (p) en Efraim Trujillo (ts) is echter verschenen bij 4Sure Records. Nahar en Trujillo leveren het merendeel van de negen frisse en tevens wijdvertakte composities die de springplank vormen tot pakkende solistische prestaties van allen. Daarom is 'Freedom of Speech' de Straightahead (?) cd van de maand januari. Zeker weten!

BLUE NOTE JUBILEUM OP MEZZO TV

Onder de titel 'Blue Note Records Takes New York' zal het label vanaf 27 januari tot en met februari bijna alle bij Blue Note betrokken musici in New Yorkse clubs laten optreden. Aanleiding is het zeventigjarig bestaan.

Oprichter Alfred Lion kreeg in 1939 in New York City al snel gezelschap van z'n eveneens Duitse vriend Francis Wolff. Samen maakten ze het label beroemd in de internationale jazzwereld. Tegelijk met de viering wordt ook de herstart in 1984 herdacht. Verantwoordelijk daarvoor is de nog steeds actieve president Bruce Lundvall. Van hem is ook het idee om de 'Blue Note 7' op te richten. De formatie staat onder leiding van pianist Bill Charlap. Het repertoire bestaat onder meer uit werken van de grootmeesters Thelonious Monk, Horace Silver en McCoy Tyner. De 'Blue Note 7' toeren vanaf deze maand in de VS en komen in het najaar naar Europa.

Het Franse tv-station Mezzo toont belangstelling voor het jubileum en zal 26 februari de twee uur durende documentaire 'Blue Note – A Story of Modern Jazz' (1979) uitzenden; aanvang 20.30 uur. Om 22.40 uur volgt 'One Night with Blue Note'. Dat programma werd 1985 in Town Hall opgenomen. Nog steeds diezelfde dag begint om 23.45 uur 'Blue Note Masters,' met onder anderen Ron Carter, Bobby Hutcherson en Javon Jackson. In februari zijn er verder dagelijks rond middernacht opnamen te zien van Blue Note coryfeeën als Dexter Gordon, Wayne Shorter, Charles Tolliver (bigband), Tony Williams en Chucho Valdes.

WOMEN IN JAZZ

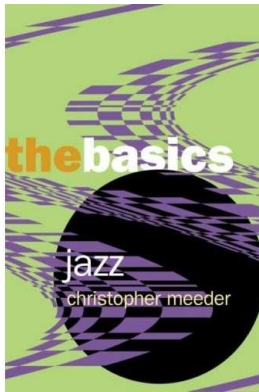
Vroeger telden vrouwen in de jazz hier nauwelijks mee in die overheersende mannenwereld. Ze mochten in veel gevallen zingen doordat er een bepaalde binding met de leider van de groep bestond. Gunstige uitzondering, maar dan ook decennia geleden, was Annie van 't Zelfde. Ze speelde altsaxofoon en klarinet en soleren deed ze ook, met overgave. Tegenwoordig beschikt Nederland over tenminste vier vrouwen die onophoudelijk internationaal succes oogsten. Altiste Candy Dulfer reist stad en land af en toert jaarlijks in de VS en Japan. Trompet-tiste Saskia Laroo is dezer dagen in de VS en gaat komend voorjaar naar het Midden-Oosten. Tineke Postma (alt/so-praan) was begin deze maand met de Terri Lyne Carrington Group in Duitsland en speelt in maart op het Eurojazz Festival in Mexico-Stad. Ze toert gedurende twee weken door Mexico. Pianiste Amina Figarova (woonachtig in Nederland) en haar sextet wacht een drukke maand februari met concerten in Turkije, Oman en Dubai. Daarna zijn ze ook nog voor een tournee in de VS. Later dit jaar zijn er trips van het sextet naar Canada, Zuid-Afrika, weer de VS, Duitsland en Engeland. Naar verluidt zijn er overigens in de meimaand twee Amerikaanse optredens geannuleerd. In die gevallen hebben sponsors zich teruggetrokken. Gevreesd moet worden dat de toestand in de wereld op korte termijn ook de jazzmuziek in negatieve zin zal treffen.

Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het radioprogramma 'Lüdeke Straightahead(?)' (iedere eerste en derde dinsdag van de maand om 23.00 uur op de ConcertZender.

Maandelijks wordt onze website bijna 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw nieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

ZOVEELSTE INLEIDING TOT DE JAZZ VERRAST

Eens in de zoveel jaar moet de jazzgeschiedenis herschreven worden. Nieuwe ontwikkelingen dienen zich aan, die bovendien oude in een nieuw daglicht stellen. Verder draagt nadere research ertoe bij dat de historie hier en daar bijgesteld moet worden. Om ons binnen het Engelse taalgebied tot de laatste vijftien jaar te beperken hebben auteurs met de regelmaat van de klok aan deze eis voldaan. Achtereenvolgens waren dat Lewis Porter en Michael Ullman in 1993, Ted Gioia in 1997 en weer vier jaar later de Brit Alyn Shipton met 'A new history', een bijna duizend pagina's tellend boekdeel, in 2007 gevolgd door een uitgebreidere, tweede editie. Dan waren er nog de talloze afgeleiden hiervan: de op een groter publiek gerichte 'plaatjesboeken', werken met een educatief doel en de beknopte, vaak in het kader van een serie uitgegeven boeken, veelal schematisch opgezet, bovenmatig geïllustreerd en voorzien van allerlei kadertjes en lijstjes. Recente voorbeelden van de laatste soort: Mervyn Cooke in 1998, Simon Adams in 1999 en een van de beste, John Szwed met zijn 'Jazz 101' in 2000. Tot de laatste categorie hoort ook het recente 'Need to know? Jazz', van Bob Blumenthal, op deze plaats – gunstig – besproken op 28 januari 2008. Dit boek kwam ook voor in een door John Hasse opgesteld lijstje van de vijf beste jazzboeken aller tijden, ook in JazzFlits overgenomen.

In een nieuwe serie, 'The Basics', van uitgeverij Routledge, waarin voorkomen: blues, folk, opera en wereldmuziek, werd het deel over jazz toevertrouwd aan de mij nog onbekende Christopher Meeder, daartoe aanbevolen door bovengenoemde Lewis Porter van de Rutgers University in Newark, New Jersey. In 125 paragrafen volgt Meeder, na een paar grondbeginselen van de muziek waarin termen als 'double time' worden uitgelegd, de bekende chronologische weg. De ontwikkeling van de jazz is niet lineair, maar voltrekt zich als een streng van almaar dikker worden parallelle draden. Aan het eind mondt die uit in een grote kluwen van muziek die zich als jazz aandient. Had Blumenthal over de laatste twintig jaar weinig te melden, Meeder maakt van zijn laatste hoofdstuk, onder de titel 'Lately' een grote vergaarbak. Als hij over de toekomst begint lijkt hij de uitspraak van Szwed ter harte te nemen – je moet wel een dwaas zijn als je daar iets over zou willen zeggen – 'het enige voorspelbare van de richtingen die de jazz zal inslaan is dat die onvoorspelbaar zijn.'

In zijn inleiding geeft Meeder aan dat we bij het beschrijven van de jazzgeschiedenis tevens de twintigste-eeuwse, Amerikaanse cultuur als geheel in beschouwing moeten nemen, maar hij houdt het kort. Zijn observaties zijn helder en zonder veel omhaal van woorden. Waarvan enige voorbeelden:

Sommige musici hebben altijd een afkeer gehad van het woord jazz. Volgens de veronderstelde connectie met seksualiteit zou het begrip voedsel geven aan de negatieve, racistische stereotype van promiscuïteit onder de zwarte bevolking. In Californië was het publiek veel beter bekend met de echte swingnummers van Benny Goodman dan aan de Oostkust. In de radio-uitzendingen bewaarde Goodman die tot het laatst, maar maar vanwege het tijdsverschil was dat te laat voor de fans in New York.

De ontwikkelingen in de jaren twintig kunnen beter niet gezien worden als een drang om te experimenteren: musici waren allang blij als ze speelmogelijkheden kregen. Zoek in dit boek geen nieuwe feiten en anekdotes. De nadruk ligt op de beschrijving van de muzikale aspecten aan de hand van het vastgelegde repertoire en hun verbanden. Aan de belangrijkste vertegenwoordigers worden afzonderlijke hoofdstukken gewijd. Meeder verwijst daarvoor deels naar een serie cd's die naar aanleiding van de documentaire van Ken Burns werden geproduceerd. Niet dat hij die productie omarmt, maar bij gebrek aan beter, sinds de set van Smithsonian uit de handel werd genomen, is het de gemakkelijkst verkrijgbare verzameling waarop een groot deel van de aangehaalde stukken te vinden zijn. (De Smithsonian Collection schijnt overigens na grondige revisie opnieuw uitgebracht te gaan worden).

In de bop werd het opeenstapelen van akkoorden op den duur een herhalingsmechanisme, vergelijkbaar met breien. Treffend gekarakteriseerd worden de diverse spelmomenten in het werk van een Miles Davis en John Coltrane. Over het verschil tussen de free jazz in Amerika en die in Engeland: in het tweede geval was de vrijmaking radicaler, in Amerika hielden de musici nog altijd vast aan de instrumentatie, de thema/chorusstructuur en de verdeling van de groepen in een blazers- en ritmesectie. Een vergelijking tussen de groepen van Tony Williams en Chick Corea levert de volgende uitspraak op: "Lifetime was een getalenteerde rockband die fusion speelde vanwege zijn bezetting, Return to Forever was een getalenteerde jazzband die fusion speelde vanwege zijn elektrisch instrumentarium." Beeldend is Meeders onomatopoëtische weergave van het tikken van de traditionele swing hi hat: tss-tictic-tss-tictic, enz.

Over welk genre de auteur ook spreekt, hij slaagt erin redelijk objectief te blijven. Toch zit er iets paradoxaals in de volgende omschrijvingen: 'Assembled in the studio with editing by producer Teo Macero, Bitches Brew is a muddy, indistinct, rambling mess of exquisite beauty' en: '[Peter] Brötzmann's early lp's for his own FMP records are masterpieces of chaotic noise.' Over diens spel merkt hij ten slotte op: 'his lean, muscular playing is still powerful enough to cause temporary hearing damage without amplification.' [sic] Christopher Meeder heeft een boek geschreven dat dat van Bob Blumenthal evenaart. En dat is geen geringe verdienste.

Christopher Meeder. Jazz : the basics. – New York : Routledge, 2008. – 278 p. – ISBN 978-0-415-96694-8 pbk. Prijs 19,50 euro (ook als hardback verkrijgbaar)

CD-RECENSIES

LIBERTY ELLMAN
Tactiles
Pi Recordings

In november van het afgelopen jaar maakte gitarist Liberty Ellman grote indruk in de groep Zooid van saxofonist/componist Henry Threadgill (zie ook de recensies in Jazzflits 107). 'Tactiles' is zijn tweede plaat voor Pi Recordings. De muziek die we horen, grotendeels gespeeld door een kwartet (met op drie nummers altsaxofonist Greg Osby als gast), is zeker beïnvloed door zijn beroemdere werkgever. Complexe ritmiek, desalniettemin pakkende grooves, grillige melodielijnen, en een vermogen tot kleuren maken deze cd tot een waar feest voor wie bereid is zich te concentreren op het gebodene. Ellman zelf kan bogen op een onopgesmukt gitaargeluid (met weinig tot geen effectpedalen), maar weet daarmee in zowel fraseering als klankkleur een geheel eigen signatuur neer te zetten. Het dichtst in de buurt komt misschien het spel van John McLaughlin ten tijde van 'Extrapolation'. Het knappe van de composities van Ellman (en de uitvoering daarvan) is dat er ondanks de hectiek van de vele melodie- en ritmelijnen toch een ontspannen gevoel overkomt. Het is nergens gejaagd, zoals bij de MBASE-muziek uit de jaren '90, waar Ellmans werk ook wel kenmerken van vertoont. Een belangrijke rol daartoe is weggelegd voor het kloppend hart van de band, bassist Stephan Crump, en het knisperende drumwerk van Eric Harland. Tenorsaxofonist Mark Shim heeft net als Ellman een geluid om U tegen te zeggen. Hij voorziet de wringende ritmiek van een ouderwetse tenorsound uit de lijn Hawkins/Rollins. Ook dat zorgt ervoor dat de muziek blijft ademen en nooit gehaast klinkt. Een mooi voorbeeld is 'How Many Texts' waarin we in de prachtig opgenomen drums de ritmes over elkaar heen horen buitelen, terwijl in de Monk-achtige melodielijn van het thema Shim en Osby dat ook doen. In de ballad 'Temporary Aid' is er een mooie balans tussen schoonheid en avontuur. Het wordt tijd dat Nederland Liberty Ellman echt gaat ontdekken.
(Herman te Loo)

YouTube **Bekijk Liberty Ellman op YouTube; klik hier:**
<http://www.youtube.com/watch?v=fENHtFAceqU>

LENA SEDYKH
Magic Letters
Leo Records

Dit 'Magic Letters' is een curieuze cd. De dame die haar naam aan de plaat geeft, is namelijk nauwelijks als muzikant te horen. De in Moskou woonachtige Lena Sedykh is

vooral schilderes. In 2007 gaf ze een boek met schilderijen en bijbehorende brieven uit, dat dezelfde titel draagt als deze cd. Daarna zocht ze een groepje muzikanten bij elkaar om haar schilderijen te verklanken. Zelfs zing-zegt ze wel wat teksten, maar het leeuwendeel laat ze over aan een pooltje van musici die in wisselende samenstelling improviseren. Net als haar kleurige, spirituele schilderijen is de muziek vriendelijk van aard. Een kabbelende piano (Alexey Lapin), een mooi klinkende trompet (Vitaly Zaitsev), een atmosferische basklarinet (Nikolai Rubanov), een fraai gestreken bas (Vladimir Shostak), het is allemaal niet onaangenaam, maar het wordt nergens muziek die je uitnodigt om op het puntje van je stoel te gaan zitten. Ook is helaas niet duidelijk welk van de stukken hoort bij welk schilderij. In het boekje (inclusief de voorkant) zijn er ook maar vijf afgebeeld, terwijl er negen improvisaties zijn. Een gemiste kans om de beeld/muziekrelatie goed te leggen en de beide elementen elkaar te laten versterken.
(Herman te Loo)

ANTHONY BRAXTON
Quartet (Moscow) 2008
Leo Records

De oude meester van compositie en improvisatie heeft een bijzonder nieuw kwartet om zich heen geformeerd, het Diamond Curtain Wall Quartet. We horen het op 'Quartet (Moscow) 2008' voor het eerst in een live-opname van juni vorig jaar. Geen bas, drums of piano, maar drie blazers en gitaar. Naast de leider (op soprano-, sopraan- en altsaxofoon en contrabasklarinet) horen we trompettist Taylor Ho Binum, fagottiste Katherine Young en gitariste Mary Halvorson Braxtons 'Composition 367B' spelen. In het zeventig minuten lange stuk is vooral een belangrijke rol weggelegd voor Halvorson. In het begin laat ze vooral de elektronische aspecten van de gitaar uitkomen, met een tamelijk rock-achtige aanpak. Later kiest ze ook weer voor tokkelende, bijna akoestische fraseringen die het werk van Derek Bailey in herinnering roepen. Door de complexe melodie- en ritmelijnen die Braxton heeft uitgezet klinkt de groep vele malen groter dan een kwartet, en dat zorgt voor veel van de spanning die geen seconde verslapt. Zo trekken momenten van verstillings langs (bijvoorbeeld rond minuut zes), pure lyriek, met een verrassend legato spelende leider (rond minuut 21), en broeierige gitaarloopjes die naar een welhaast ondraaglijke climax toewerken (rond minuut 32). Het zijn maar een paar voorbeelden van een fascinerend mengsel, een van Braxtons allerbeste platen van de afgelopen jaren.
(Herman te Loo)

YouTube **Bekijk Anthony Braxton op YouTube:**
<http://nl.youtube.com/watch?v=O56aIYwqyZ4>

CD-RECENSIES VERVOLG

BRUINSMA SYNDICAAT

Area 51

Eigen beheer (www.jeffreybruinsma.com)

Toen violist Jeffrey Bruinsma in 2006 de Deloitte Jazz Award won, mocht hij met zijn eigen groep in de Kleine Zaal van het Amsterdamse Concertgebouw spelen. Vreemd genoeg is er niet één label geweest dat de opnamen van dat concert wilde uitbrengen, want hij doet dat nu in eigen beheer. Het kwintet dat we op de cd 'Area 51' horen, klinkt behoorlijk volwassen en uitgebalanceerd, en Bruinsma staat als bandleider/componist ruim boven de materie. Geen baas met sterallures, maar een echt bandje, waarin Bruinsma naast gitarist Jesse van Ruller wel de voornaamste solist is, maar waar het toch vooral om de sfeer van de composities draait. Het Bruinsma Syndicaat tapt daarbij uit een aantal vaatjes. Het meest opvallend is het vaatje met elektronica (dat Bruinsma, Van Ruller én bassist Gulli Gudmundsson aanslaan), waardoor het totaalbeeld ietwat naar jazzrock neigt. Maar dan wel van de goede soort, van Jean-Luc Ponty, Zbiginiew Seifert en het Mahavishnu Orchestra met Jerry Goodman. Lekkere grooves van Gudmundsson, drummer Martijn Vink en percussionist Afra Mussawisade peppen het geheel op. Bruinsma soleert als een blazer, met ademende lijnen, en Van Ruller bewijst andermaal waarom hij een van Neerlands meest gevraagde gitaristen is. Een interessant ander vaatje is dat van de Indiase muziek, dat misschien niet helemaal wordt uitgediept, maar de opening van 'Error', met z'n microtonale vioollijnen mag er zijn, en zorgt voor extra karaktertrekken in het eigen gezicht dat Bruinsma met deze groep laat zien. Op vrijdag 6 februari wordt dit fraaie debuut gelanceerd in het Bimhuis.
(Herman te Loo)

MARNIX BUSSTRA TRIO ft. MIKE MAINIERI

Twelve Pieces

Buzz Music

Gitarist Marnix Busstra slaat met zijn nieuwe trio (Eric van der Westen op bas en Pieter Bast op drums) én zijn nieuwe platenlabel een nieuwe weg in. Wat gelukkig bleef is zijn herkenbare geluid. Wie zijn spel kent van de cd 'Castle In The Air' en de dvd 'The Same New Story' zal Busstra op 'Twelve Pieces' direct herkennen. Busstra speelt naast zijn Gibson-gitaar ook op een Ierse Bouzouki en een elektrische sitar. Zijn spel is ingetogen en doordacht. Op dit album combineert hij dat met topvibrafoonist Mike Mainieri. Laatstgenoemde is de oprichter van de fusion-groep Steps Ahead. In 2003 speelde Mainieri al een paar stukken op de cd 'It's All In The Mind' van Busstra's band Second Vision. In die tijd ontstond het plan om vaker samen te werken.

Natuurlijk rijst direct de vraag of gitaar en vibrafoon elkaar niet in de weg zitten. Beide instrumenten hebben ongeveer dezelfde toonbereik en op deze cd vullen ze elkaar eerder aan dan dat ze elkaar hinderen. Mainieri is niet zozeer gastsolist maar volwaardig bandlid. Zijn prachtige solo's worden evenwichtig afgewisseld met die van Busstra. Beiden laten het overbodige weg is en concentreren zich op de schoonheid van de composities.

Van de 'Twelve Pieces' zijn er elf gecomponeerd door Busstra terwijl 'All In A Row' van Mainieri is. Marnix Busstra houdt van open composities. In het tv-programma Vrije Geluiden zei hij hierover: "In een open compositie zijn er mogelijkheden voor interactie en avontuur. Een 'dichtgetimmerde' compositie is qua uitgangspunt misschien wel virtuoos, maar wat er gaat gebeuren staat van tevoren al vast. Het heeft mijn voorkeur om binnen een compositie te laten gebeuren wat er kán gebeuren". De twaalf stukken zijn stuk voor stuk de moeite waard. Dat de gitaar en de vibrafoon qua klank zo dicht bij elkaar zitten, pakt op dit album juist gunstig uit. (Peter J. Korten)

THE BLUE NOTE 7

Mosaic: a celebration of Blue Note

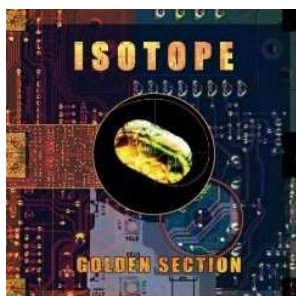
Blue Note

Als onderdeel van de viering van het zeventigjarig bestaan van het roemruchte label Blue Note, is een septet samengesteld met eigentijdse groten uit het hardbop-idiom. Vanaf deze maand toert The Blue Note 7 door de VS en in het najaar komt deze ploeg naar Europa voor een uitgebreide toer. De blazers zijn Nicholas Payton (tp), Steve Wilson (as, fl) en Ravi Coltrane (ts). Verder: Peter Bernstein (gt), Bill Charlap (p), Peter Washington (b) en Lewis Nash (dr). Deze redelijk jonge musici hebben een aantal composities opgenomen die eerder door Blue Note worden uitgebracht. Het meest bekend zijn 'Criss Cross' van Monk en 'Dolphin Dance' van Hancock. Maar bijvoorbeeld ook 'Inner Urge' van Joe Henderson en 'The Outlaw' van Horace Silver staan op de rol. Op 'Mosaic: a celebration of Blue Note' staat muziek zonder een wanklank. Er wordt zelfbewust en sterk gemusiceerd. Het openingsnummer 'Mosaic' van Cedar Walton, een latinstuk dat oorspronkelijk voor een Art Blakey-groep werd geschreven, wordt voortvarend, bijna macho gebracht. Als waren het de Messengers zelf. McCoy Tyner's 'Search for Inner Peace' is een ballad en wordt heel introvert uitgevoerd. 'Little B's Poem' van Bobby Hutcherson is weer mooi springerig en met zorg gespeeld. In 'Criss Cross' soleert pianist Bill Charlap. Peter Bernstein krijgt in 'Idle Moments' alle ruimte om zich uit te leven. Met het slotstuk, 'The Outlaw' van Horace Silver, wordt een lekkere uitsmijter geserveerd. (Hessel Fluitman)

Bekijk 'The making of Mosaic' op YouTube:
<http://www.youtube.com/watch?v=LtiZMseW3-0>

CD-RECENSIES VERVOLG

ISOTOPE Golden Section Cuneiform Records (www.cuneiformrecords.com)

Merkwaardig dat de Engelse jazzrockband Isotope nooit is doorgebroken. Midden jaren zeventig leverde groep twee prima lp's af, het titelloze debuut, en 'Illusion'. De bezetting van die laatste plaat is ook terug te vinden op de live-opnamen van deze 'Golden Section'. Belangrijkste componist en smaakbepaler naast leider/gitarist Gary Boyle is basgitarist Hugh Hopper. Deze had net Soft Machine verlaten, en was via East Wind, de band van percussionist Stomu Yamashta, in contact met Boyle gekomen. De liner-notes van de cd beschrijven een drukke periode voor de band, die daardoor hoorbaar behoorlijk hecht werd. Drummer Nigel Morris en toetsenist Laurence Scott completeerden de groep, die een perfecte balans wist te houden tussen intelligentie en rauwe energie, en tussen virtuositeit en muzikaliteit. Boyle is een echte gitaarheld, maar hij houdt van ademende lijnen, hetgeen hem onderscheidt van het gepiel van Amerikaanse genregenoten als Larry Carlton of Al DiMeola. Omdat de tracks afkomstig zijn van diverse locaties en er een overlap in de stukken zit, horen we ook hoe de band varieerde met het repertoire. Zo verschilt 'Spanish Sun' in de versie van mei 1975 uit Bremen behoorlijk van die van juli 1974 in Londen. Er wordt meer uitgesponnen, en het avontuur is nóg groter geworden. De in Bremen toegevoegde percussionist Aureo de Souza biedt overigens weinig nieuws in het groepsgeluid. Morris heeft een vrij vullende drumstijl, en dat maakt percussie wat overbodig, en het klinkt ook ietwat gedateerd. Verder is de muziek van Isotope nog even knisperig als 33 jaar geleden, en is het jammer dat de groep kort na dit hoogtepunt uiteenviel, als gevolg van gesol door het management. In 1976 zag een laatste plaat nog wel het daglicht, 'Deep End', maar zonder Hopper was dat toch niet zo'n succes. (Herman te Loo)

YouTube **Bekijk Isotope op You Tube; klik hier:**
<http://www.youtube.com/watch?v=ydb8NEGqwf0&feature=related>

FABRIZIO BOSSO, JAVIER GIROTTI Sol Blue Note

De Italiaanse trompettist Fabrizio Bosso (1973) heeft sinds 2000 al een keur aan cd's in de schappen liggen. Hij is door studie in Italië en de VS gepokt en gemazeld in de be- en hardbop. Op de cd 'Sol' speelt hij samen met de Argentijnse saxofonist Javier Girotto die in Italië bekend is geworden met zijn groep Aires Tango. Deze groep, die zijn jazz uiteraard in 2/4 maat speelt, was in 2002 op het

North Sea Jazz Festival te bewonderen. 'Sol' heeft 'Latin Mood' als ondertitel. Een goede typering voor de muziek, die zeer het aanhoren waard is. De meeste stukken op deze cd zijn originals van de bandleden. Een enkele traditionaal maakt het geheel compleet. Bijvoorbeeld, 'Quizas, Quizas, Quizas' dat door Raoul Midon wordt gezongen. Op 'The Shadow of your Smile' en 'Perdonarè' zingt pianist Natalio Mangalavitz. Trompettist Bosso is de drukste van de twee, al gaat hij weloverwogen te werk. Javier Girotto onderscheidt zich met zijn warme spel op sopraan en bariton. In het ene stuk gaat het er ontspannen Cubaans aan toe, in het andere buitelen de blazers over elkaar heen, zoals in het twee minuten durende 'El Cacerolazo'. Alles wordt even virtuoos en strak gespeeld. Aan de ene kant is dat fantastisch, maar het betekent ook dat je geen onverwachte karteltjes in het spel hoort. Accepteer je dat, dan is dit een schitterende cd. (Hessel Fluitman)

MEZZOFORTE Live in Reykjavik BHM/ZYX (cd en dvd)

Onlangs verschenen er heel wat combinaties van cd én dvd. Soms in gemeenschappelijke verpakking, waarbij de beelden vaak bedoeld zijn als bonus bij de cd. Mezzoforte koos ervoor om het concert dat het in maart 2007 in de IJslandse hoofdstad gaf, op beide media uit te brengen. De volgorde op de dubbel-cd is iets anders dan op de dvd, maar verder is de inhoud gelijk. De IJslandse instrumentale fusionband bestaat uit acht leden en twee extra blazers tijdens dit concert. De vier muzikanten, die in 1979 hun eerste plaat maakten, zijn: Johann Asmundsson (bg), Eythor Gunnarsson (keyb), Gunnlaugur Briem (dr) en Fridrik Karlsson (gt). Zij vormen duidelijk merkbaar de kern van de band. Het zijn bepaald geen vernieuwers. Al jaren kokkerellen ze volgens hun traditionele fusion-recept. Niet verrassend maar wel lekker. Negentien gerechten kent de menukaart. Alle composities zijn van Mezzoforte. Beide albums zijn prima verzorgd. De beeldopnamen zijn professioneel, maar niet spectaculair. Johann Asmundsson heeft een meesterlijk diep basgeluid. Hij zorgt permanent voor een stevig fundament. Gunnarsson zorgt voor fraaie composities, waaronder 'E.G. Blues', met daarin ruimte voor veel solisten. In 'Four Corners' slaat drummer Briem met zijn stokken een 'slapping' solo op de basgitaar die Asmundsson hem voorhoudt. Fans van het eerste uur zullen cd én dvd kopen. Voor de twijfelaars: ik zou de dvd kiezen. (Peter J. Korten)

YouTube **Bekijk Mezzoforte op You Tube; klik hier:**
<http://www.youtube.com/watch?v=P1ph2J80nr0&feature=related>

CD-RECENSIES VERVOLG

OSCAR PETERSON & FRIENDS
5-cd box
Trouwuitgave

Voor een aantrekkelijke prijs (25 euro) biedt dagblad Trouw een cd-box aan met vijf cd's van Oscar Peterson (& Friends). Die vrienden zijn trompettist Louis Armstrong, tenorsaxofonist Stan Getz, gitarist Herb Ellis, zangeres Ella Fitzgerald en pianist Count Basie. De cd's bestrijken de periode van 1957 tot en met 1975. Peterson is altijd alert, swingend en niet zelden uitbundig. De opnamen met Louis Armstrong zijn van juli en oktober 1957. Uit de laatste maand dateren ook de opnamen met Stan Getz. Gitarist Herb Ellis was november 1969 in de MPS-studio in Villingen de gast bij het trio, met Sam Jones op bas en Bob Durham op drums. Count Basie en Freddie Green schoven in december 1974 bij het trio aan, dat toen bassist Ray Brown en drummer Louis Bellson in de gelederen had. Ella Fitzgerald stond in mei 1975 met Oscar Peterson in de studio. Ray Brown deed tijdens die sessie op slechts twee tracks mee.

Fitzgerald was toen al niet meer op haar best. Ze klinkt wat hees, vlecht trillers in haar zang en zingt minder uitbundig en melodisch. Peterson speelt heel beschouwend en introvert. Bijna vrij. Voor de liefhebbers. De opnamen met Louis Armstrong uit 1957 draaien vooral om zijn zang en in mindere mate om zijn trompetspel. Deze opnamen zijn klassiek en zeer bekend.

Op de van oorsprong Pablo-cd waarop Count Basie op piano en orgel met Peterson meespeelt, is de muziek bluesy, ontspannen en swingend. Maar wat wil je ook. Met Freddie Green en Ray Brown in de ritmesectie kan er helemaal niets mis gaan. Een goede kanaalscheiding maakt het mogelijk om de verschillend in het pianospel van Basie en Peterson goed te bestuderen.

Wat deze box echt de moeite waard maakt, zijn de cd's met Herb Ellis als flonkerende gastsolist en Stan Getz in een glansrol. Ze getuigen van veel plezier en hard werk. De spanning spat er af. 'Hello Herbie', de opname met Herb Ellis duurt ongeveer 38 minuten (de originele speeltijd van de lp), en is van voor tot achter heerlijk. Het is de enige opname trouwens, waar Norman Granz niet de hand in had. De cd van Stan Getz met Oscar Peterson duurt ruim een uur en gaat maar lekker door. Stan Getz voelt zich in prima vaarwater en weet zich gesteund door het drumloze trio met verder Ray Brown en Herb Ellis. Het spel is Getz ten voeten uit. In die tijd was hij muzikaal op zijn best. Een genoeg om naar te luisteren. (Hessel Fluitman)

JOE LOVANO & WDR BIG BAND
Symphonica
Blue Note

'Symphonica' is het resultaat van de samenwerking van de WDR Big Band, het WDR Rundfunkorchester én saxofonist Joe Lovano. Allen musiceren al jaren op hoog niveau. Het album laat de luisteraar de huidige jachtige tijd even vergeten. Bij de eerste tonen herleeft de (relatief) rustige sfeer van de jaren vijftig en zestig, maar dan in een eigentijds jasje gestoken, wat geluidstechniek en composities betreft. De ballad 'Duke Ellington's Sound Of Love' van Charles Mingus is het enige stuk op de cd dat niet van Lovano is. Ruim twaalf minuten duurt dit meesterwerkje. Het album is genomineerd voor een Grammy in de categorie: 'Best Large Jazz Ensemble Album'. De live-opnamen zijn gemaakt in november 2005. Alle arrangementen zijn van chef-dirigent Michael Abene, die recent nog werk voor zangeres Fay Claassen arrangeerde. Hij zorgde voor het evenwicht tussen de diverse partijen, waarbij hij Lovano voldoende ruimte liet om creatief te zijn. Die ruimte benut de saxofonist terecht volledig. De composities zijn stukken die er echt toe doen. De inhoud wordt niet overschaduwed door zoete strijkersarrangementen. Lovano laat zijn warme klanken over het grote gehoor stromen en blijkt enorm in zijn element in deze setting. In de stukken waarin hij sopraansaxofoon speelt, zorgt hij voor een dynamische afwisseling. Deze stukken liggen iets minder gemakkelijk in het gehoor, maar het blijft een stijlvolle aangelegenheid, die avond in Keulen. (Peter J. Korten)

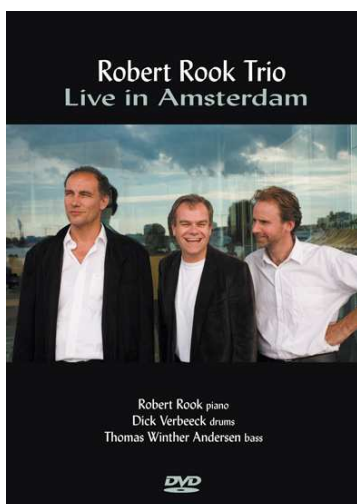
 Bekijk 'Symphonica' op You Tube; klik hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=Roihpn84GgI>

DAVE HOLLAND SEXTET
Pass it On
Dare2 records

Nadat bassist Dave Holland jarenlang met een bijna ongewijzigd kwintet actief is geweest, komt hij nu met een sextet. Even voorstellen: Antonio Hart op altsaxofoon, Robin Eubanks op trombone, Alex Sipiagin op trompet, Mulgrew Miller op piano, Eric Harland op drums en natuurlijk de leider Dave Holland op bas. Alleen Eubanks was ook actief in het Dave Holland Quintet. Hij schreef ook het openingsnummer van 'Pass It On': 'The Sum Of All Parts'. De overige acht composities zijn van de leider zelf. 'Rivers Run' is opgedragen aan multi-instrumentalist Sam Rivers. Holland is geen man van veel woorden - de inhoud van de inlay is heel summier. Hij spreekt liever via zijn muziek. Deze cd is de derde uitgave van het eigen platenlabel van Dave Holland. De bassist werkt dan wel met een nieuwe groep, zijn manier van werken is in grote lijnen dezelfde. Binnen zijn composities laat hij de blazers diverse lijnen door elkaar heen weven. Nu er in zijn sextet zelfs drie blazers vooraan staan, kan hij dat principe nog verder uitbouwen. Dat lukt het best in het langzame 'Processional'. De trombone en altsaxofoon spelen een vrij langzame partij, waar overheen de trompet een vlottere laag legt. Daarin ligt de kracht van de muziek van meesterbassist Dave Holland: tegelijk meerdere doordachte 'verhaal-lijnen' door elkaar laten lopen. (Peter J. Korten)

 Bekijk Dave Holland op You Tube; klik hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=6gBTc0dWAEg&feature=related>

DVD-RECENSIE

ROBERT ROOK TRIO Live in Amsterdam TWA Music

Pianist Robert Rook heeft de laatste tijd bewezen een pianovirtuoos te zijn. Met zijn vaste trio, met Thomas Winther Andersen op bas en Dick Verbeeck op drums, maakte hij in 2007 de dubbel-cd: 'Bimhuis – Live'. Rook is een liefhebber van intellectuele muziek. In zijn spel zijn echter ook vaak humoristische passages te vinden. Zijn wiskundige achtergrond weet hij goed te combineren met zijn gevoel voor muziek. In 81 minuten horen en zien we tien stukken, de meesten zijn composities van Robert Rook. Als opening is gekozen voor 'Monk is the man'. Daarmee laat de pianist prachtig zien wie het voorbeeld is geweest in zijn artistieke ontwikkeling. De muziek van het trio is boeiend en smaakvol. Maar kunnen filmbeelden van een pianotrio boeien? De dvd: 'Tokio Solo' van een soloconcert van pianist Keith Jarrett bewijst dat zelfs een dvd van één enkele pianist de moeite waard kan zijn.

'Live in Amsterdam' is dan ook een correcte concertregistratie. Het is zorgvuldig gefilmd en geregisseerd. Alsof je in het Bimhuis tussen de spelende muzikanten mag doorlopen. Een minpuntje is echter dat Robert Rook tijdens moeilijke passages een bijzonder pijnlijk gezicht trekt. Maar even terugkomend op Keith Jarrett; die gromt en kreunt op zijn beurt, maar dat is op cd onzichtbaar. Soms zijn dit futiliteiten die je op de koop moet toemenen. Wat overeind blijft is dat het Robert Rook Trio een ijzersterk gezelschap is en zijn muziek gebaseerd is op doorwrochte thema's. (Peter J. Korten)

 Bekijk een clip van deze dvd op You Tube:
<http://www.youtube.com/watch?v=w3HNKQdLT-0>

ZOEKFUNCTIE OP JAZZFLITS-WEBSITE

Op de **JAZZFLITS**-website kunt u de meest recente oude nummers inzien. Om het u gemakkelijk te maken staat een zoekprogramma van Google op de site. U kunt daarin uw zoekterm tikken en krijgt vervolgens een overzicht van alle nummers van **JAZZFLITS** waarin het gezochte voorkomt.

JAZZ
INTERNATIONAL
RDAM

Concerttips van Peter J. Korten

Vrijdag **23 januari** geeft de jonge zangeres Kim Hoorweg in De Doelen een dubbelconcert. Voor de pauze klinkt de instrumentale muziek van Cannonball en Nat Adderley. Blazers Jan van Duikeren en Rolf Delfos hebben de zware taak de oude meesters te eren. Maar dat zal best wel lukken! Na de pauze voegt Kim zich bij het sextet. Haar grote voorbeeld is Ella Fitzgerald en ze kreeg les van Fay Claassen. Veelbelovend!

Trompettist Eric Vloeimans blijft zich keer op keer ontwikkelen en vernieuwen. Pianist Bojan Z is in Frankrijk een grootheid en zijn veelzijdigheid past prima bij die van Vloeimans. Samen zijn ze te zien in De Doelen op vrijdag **30 januari**; het tweede concert in een reeks van vijf. Mijn tip: probeer vooraan te zitten!

Op zaterdag **7 februari** treedt zanger Kurt Elling (Chicago, 1967) voor het eerst op in Lantaren/Venster. Deze stema-crobaat zal improviseren op klassieke songs, terwijl zijn teksten vaak zijn gebaseerd op poëzie.

NIEUWSflitsen

Jury VPRO/Boy Edgar Prijs 2009 samengesteld

De jury van de VPRO/Boy Edgar Prijs bestaat deze keer uit Henning Bolte (muziekjournalist), Maartje den Breejen (jazzrecensent, het Parool), Ron van Ewijk (Jazzpodium Artishock, Soest), Sem van Gelder (Swingmaster Records, Groningen) en Bartho van Straaten (programmeur Paradox, Tilburg). In twee bijeenkomsten zullen zij de winnaar kiezen. Naar verwachting nog deze maand wordt die bekendgemaakt.

Branford Marsalis treedt op met symfonieorkest

Saxofonist Branford Marsalis treedt 25 januari in de Glasgow Royal Concert Hall op met het Royal Scottish National Orchestra onder leiding van Gary Walker. Op het programma staat het stuk 'Under the Wing of the Rock' van Sally Beamish. Het stuk werd door haar oorspronkelijk voor viool en orkest geschreven. Beamish maakte de bewerking voor saxofoon en orkest, nadat zij Marsalis enige jaren geleden in Rotterdam haar stuk 'The Imagines Sound of Sun on Stone' hoorde spelen.

Aantal verkochte Amerikaanse cd's weer gedaald

Vorig jaar zijn in de VS zo'n 428 miljoen cd's verkocht. Dat waren er volgens het bureau Nielsen SoundScan veertien procent minder dan in 2007. Van het totaal aan verkochte cd's werden er bijna zeventig miljoen gedownload. Het aantal fysiek verkochte cd's bedroeg ruim 360 miljoen (2007: 450 miljoen).

WWW.JAZZFLITS.NL

CONCERTVERSLAGEN

DE LEIDSE TENORBATTLE

Bezetting: Wouter Kiers en Olaf Hoeks (ts), Saskia Laroo (tp), Leo Bouwmeester (keyb), Truus Engels (dr) en Sergey Shapko (b).

Datum en plaats: 21 december 2008, café De Uyl van Hoogland, Leiden

Hoewel dat niet zonder slag of stoot gaat, vindt er door toedoen van organisator Harrie van der Blom al jaren maandelijks een 'tenorbattle' in het centrum van Leiden plaats. Deze zondagse middagen met swingende en aantrekkelijke jazz voltrekken zich voor het tweede seizoen in café de Uyl van Hoogland, nadat de voorgaande edities plaatsvonden in het bekende café de Twee Spiegels. Op de zondag voor kerst stond er een 'tenor/trompetbattle' op het programma.

Van links naar rechts: Wouter Kiers, Olaf Hoeks en Saskia Laroo (Foto: Hans Pleij)

Helaas was saxofonist Rinus Groeneveld wederom verhinderd (dit keer door ziekte), maar hij werd sterk vervangen door de graag geziene Wouter Kiers die samen met Olaf Hoeks voor de tenorsectie zorgde. Saskia Laroo zorgde voor het tegenwicht op trompet. Iedereen die verwachtte dat het dan wel een gewonnen zaak zou worden voor het twee tegen één saxduo, kwam bedrogen uit. Beide heren moesten er tegenaan om op par te blijven met hun vrouwelijke collega.

De opener 'C jam Blues' zette gelijk de toon voor deze avond: swing, lekker jammen en vooral de vaart erin. Het blazerstrio werd daarbij voortgedreven door het ritmeduo Sergey 'laat 'm maar schuiven' Shapko op (dit keer) elektrische bas en de imponerende en goedlachse drummer Truus Engels, die jammer genoeg wat weinig ruimte kreeg (of nam) voor solowerk.

De onderlinge samenwerking van het sextet kwam voor de pauze het best tot z'n recht in Sonny Rollins' 'St. Thomas'. Jammer was wel dat het toetsenwerk van Leo Bouwmeester in deze eerste set (behoudens enkele soli) niet goed uit de verf kwam onder dit blazersgeweld.

Na de pauze werd met het Tizolnummer 'Caravan' de draad weer opgepakt en werden de bezoekers verder ver gast op onder meer Hamptons 'Flyin' home' en 'Cold duck time' van Eddie Harris, waarin Wouter Kiers de grenzen van zijn kunnen op de sax opzocht en waarbij hij zich er weinig gelegen aan liet liggen in welke positie van het instrument dat was. Zelfs een horizontale stand was hem niet te veel, daarbij aangemoedigd door Laroo.

Het enige minpuntje tijdens deze swingende namiddag was de deelname van de rapper die ook op Laroo's laatste album te horen is, maar hier hinderlijk tijdens twee nummers 'inbrak' in deze 'battle'. Gelukkig hield het sextet de touwtjes in handen en kon 'Leidse Harry' weer terugkijken op een geslaagde battle.

Voor de volgende 'tenorbattle' op 25 januari 2009 (aankomst 16:00 uur) heeft Van der Blom alvast de hulp van de lokale aannemers ingeroepen om het dak van De Uyl stevig te verankeren, want hij belooft dat het dan zwaar op de proef wordt gesteld als Kiers met zijn Blood, Sweat and Kiers weer optreedt met hopelijk nu wel Rinus Groeneveld in de gelederen. En voor de thuisblijvers geldt de crisis niet als excuus om weg te blijven: alle optredens zijn gratis mee te maken!

(Hans Pleij)

SOESJA CITROEN TRIO

Bezetting: Soesja Citroen (zang), Berend van den Berg (p) en Ruud Ouwehand (b).

Datum en plaats: 21 december 2008, Harmonie in Leeuwarden.

Soesja Citroen zong zo vlak voor de kerst in de Harmonie in Leeuwarden geen kerstliedjes, integendeel. Er stonden veel oude bluesliedjes uit de jaren twintig en dertig op haar repertoire. Songs die werden gezongen door legendarische blues- en jazzzangeressen als Lena Horne, Ida Cox en Bessie Smith. Stuk voor stuk imposante en imponerende verschijningen. Soesja Citroen is tenger van postuur. Uit haar mond klinkt het soms wat raar dat 'wilde vrouwen de blues niet hebben'. En toch geloofde je haar op die momenten. Als ze zong was ze sterk en groot. En niet door emotioneel gedrag. Alle emoties lagen in de intensiteit waarmee ze de teksten tot leven wakte. Berend van den Berg, haar pianist sinds vele jaren en bassist Ruud Ouwehand begeleidden safe en zeker. Ze zorgden voor een veilige muzikale entourage. Zoals in 'Don't cry Baby'. Daarin werden de schuldgevoelens van een klein meisje over de scheiding van haar ouders uitgewerkt. Door de vele dissonanten werd de behandelde problematiek heel mooi verklankt en de pianist (soepel en golvend) en bassist leidden de zangeres meesterlijk door het stuk. Naast de oude blues zong Soesja Citroen ook stukken van eigen hand en ook nog een compositie van haar cd uit 1982 met composities van Thelonious Monk. Haar 'Crepusculum with Nellie' was een mooi eerbetoon aan de onverslijtbare muziek van Monk. Wel haalde ze de hoogste tonen niet meer zo gemakkelijk. De noodgedwongen sprong van bijna een octaaf naar beneden, deed ze echter telkens zonder blikken of blozen. Een bewijs van haar vakmanschap. (Hessel Fluitman)

Bekijk Soesja Citroen op You Tube, klik hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=3-z4munMEOk>

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

Michiel Borstlap. (Foto: Joke Schot)

MICHEL BORSTLAP 'ELDORADO'

Bezetting: Michiel Borstlap (toetsen), Maarten Helsloot (toetsen), Boudewijn Lucas (b) en Eric Kooger (dr).

Datum en plaats: Rotterdam, 10 januari, Lanta-
ren/Venster.

Michiel Borstlap speelde in een uitverkocht Lanta-
ren/Venster de muziek die hij gewoon leuk vond. En dat is de
muziek van zijn cd 'Eldorado': niet moeilijk, lekker funky,
en vooral vol gas! Wat een moordende tempi hield de band
erop na. Toch opende Borstlap het concert bijna timide.
Een verstilde inzet werkte gestaag naar een groovy hoog-
tepunt. Dat funky niveau bleef de rest van de eerste set
aanwezig. Vooral drummer Eric Kooger zweepte de boel
flink op. De leider is een meester in het razendsnel laten
repeteren van funky motiefjes. Maarten Helstoot had de
taak tweede toetsenist te zijn. Hij luisterde enorm alert en
reageerde vlot op de richtingen die de leider insloeg. In de
schaarse solo's die hij gaf deed hij beslist niet onder voor
Borstlap. In een latin-stuk vloog de band helaas uit de
bocht. Het tempo was zo immens hoog dat honderden
noten in een vage brij verdwenen. Knap was het wel en
Borstlap zei dan ook dat ze het stuk nog nooit zó snel
hadden gespeeld. Bassist Boudewijn Lucas liet zich door dit
tempo niet van de wijs brengen. Zijn basis bleef solide.
In slechts twee stukken toonde Borstlap zich een echte
jazzpianist. Eén ervan begon hij solo, met hoekige frasen
uit klassieke invalshoeken. Ook in 'BlueSyl' bleek hij een
goede componist. De instrumenten klonken goed los van
elkaar en die overzichtelijkheid was boeiend. Bij Borstlap
slaait de jazzbalans meestal door naar de toegankelijke
kant. Ook dit concert was zo; veel funky stuff en veel hap-
py fans. (Peter J. Korten)

JAZZ IMPULS**dubbelconcerten**

Voor de pauze:-1 / Na de pauze:-2

1. The Missionary band**2. Kim Hoorweg Band**

23-01-09 De Doelen - Rotterdam

24-01-09 Sint Aegtenkapel - Amerfoort*

25-01-09 Leidse Schouwburg - Leiden*

29-01-09 Schouwburg Orpheus - Apeldoorn

31-01-09 Tripodia - Katwijk

04-02-09 Rijswijkse Schouwburg - Rijswijk

14-02-09 Theater de Blauwe Kei - Veghel

25-02-09 Stadsgehoorzaal - Vlaarding

*In beide sets optreden van Kim Hoorweg

1. Dimitar Bodurov Kwartet**2. Margriet Sjoerdsma Kwintet**

13-02-09 Schouwburg De Lawei - Drachten

1. Ack van Rooyen Kwintet**2. Soesja Citroen Trio**

21-01-09 Schouwburg Het Park - Hoorn

01-02-09 Beauforthuis - Austerlitz

1. Rob van de Wouw Sextet**2. met zang van Ivar**

30-01-09 Theater de Kolk - Assen

06-02-09 Theater Het Klooster - Woerden

1. Juan Pablo Dobal met Magda Mendes**2. Josee Koning Band**

22-01-09 Theater de Stoep - Spijkenisse

1. Ilja Reijngoud kwartet**2. met zang van Fay Claassen**

31-01-09 Concertgebouw - Amsterdam

05-02-09 Muziekcentrum Vredenburg - Utrecht

13-02-09 De Doelen - Rotterdam

14-02-09 Theater Het Kruispunt - Barendrecht

1. The Ploctones & Harmen Fraanje

20-01-09 Chassé Theater - Breda

29-01-09 Scala Theater - Helmond

31-01-09 Parkstad Limburg Theaters - Heerlen

1. Maarten Ornstein met Dash

25-02-09 Philharmonie - Haarlem

Groove Night

25-02-09 Pakhuis De Zwijger - Amsterdam

WWW.JAZZIMPULS.NL

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

LARRY CORYELL ALS SOLOGITARIST MET GEVARIEERD REPERTOIRE IN BIMHUIS

In een voor driekwart gevuld Bimhuis trad gitarist Larry Coryell 17 december in zijn eentje op. Coryell speelde die avond een programma dat bestond uit een mix van jazz-standards, Django-achtige nummers en bewerkingen van stukken van Stravinsky, Ravel en Henri Mancini. Het was een mooi 'semi-akoestisch' concert (geen versterker maar de gitaar rechtstreeks in de mengtafel geplugd), waarin Coryell zijn prachtige techniek etaleerde. Enige minpunt was misschien zijn bewerking van de 'Bolero' van Ravel. Zijn bewerkingen van standards als 'In a Sentimental Mood' leverde daarentegen prachtige vertolkingen op. (Foto: J. van de Klomp; <http://www.jaapvandeklomp.nl/>)

YouTube Bekijk Larry Coryell op You Tube, klik hier: <http://www.youtube.com/watch?v=dbL792ShERQ&feature=related>

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden (redactie@jazzflits.nl). **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Kortten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. Het **JAZZFLITS**-logo is ontworpen door Remco van Lis. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

MONSIEUR DUBOIS & JOSEPH BOWIE

Bezetting: Joseph Bowie (tb, voc), Bart Wirtz (as), Dirk Beets (tp), Maarten Meddens (f.rh, synth), Kasper Kalf (b), Gilbert Breuer (perc) en Rudi Sanders (dr).

Datum en plaats: 2 januari 2008, Leeuwarden.

Monsieur Dubois beheerst alle kanten van de jazz, daar niet van. Maar op het moment dat hun vaste gast Joseph Bowie het podium opkwam en een tamboerijn in zijn handen nam, werd de muziek direct naar een hoger niveau getild. Er werd bij wijze van spreken slagroom op gespoeten. Toch deed hij 'gewoon' zijn ding: wat ritmespelen, zingen en trombone, maar met hart en ziel. Soul op zijn Engels... Dat zal het geweest zijn.

Monsieur Dubois begon het concert in zijn oorspronkelijke bezetting. Feilloos en precies. De beide blazers speelden perfect unisono. Van de twee nam Bart Wirtz solistisch wat meer ruimte en die benutte hij ten volle. Dirk Beets maakte zijn zinnen wat korter. De Fender Rhodes en de Synthesizer van Maarten Meddens bepalen een groot deel van het geluid van de band. Maar toch is de 'elektriek' live niet zo bepalend als op cd's van Monsieur Dubois.

Monsieur Dubois en Joseph Bowie (midden voor)
(Foto: Martin Plumiers)

De beide blazers hadden trouwens ook een keur aan knoppen voor hun voeten liggen. Daarmee bewerkten ze hun geluid ook regelmatig. Bart Wirtz kreeg het zelfs voor elkaar om zijn tonen als akkoorden te laten klinken. Roland Kirk elektrisch 'revisited'. Maar de heren lieten ook horen dat ze stilistisch van alle markten thuis zijn. In hun strakke popjazz-huisstijl werd het stuk 'Pulpo' gespeeld: de muzikale verbeelding van hoe ziek je kunt worden van een fout ingrediënt in de maaltijd. Het was een uiterst swingend en dansbaar geheel. Ook ontzagen ze zich niet om een stukje jaren zestig free jazz te spelen. Niet tot genoegen van een van de dansers achter in de zaal, die vond dat ze wel weer 'ziek' mochten worden. In de toegift werd nog een uiterst swingende versie van 'You don't Know' van Joseph Bowie gespeeld: funk van de bovenste plank. Nog een aanwijzing hoe veelzijdig dit ploegje is. (Hessel Fluitman)

YouTube Bekijk Monsieur Dubois op You Tube: <http://www.youtube.com/watch?v=UTGAFa6VbDs>

Maandelijks wordt onze website bijna 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw nieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

THE JAZZ CONNECTION

Door Lex Lammen

BIGBANDS PLUS ACCORDEON

Bij de populariteitsmetingen - de polls - die al sinds de vroege jaren dertig in de Verenigde Staten dienen om individuele muzikliefhebbers voor te houden wat de meerderheid prefereert, scoren accordeonisten doorgaans laag. Zij hebben niet eens een eigen categorie tot hun beschikking en worden met anderen die een ongebruikelijk muziekinstrument gekozen hebben, bij elkaar geveegd onder het opschrift 'miscellaneous'. Daaronder vallen alle typen accordeons: die met een klavierindeling voor de rechterhand, die met alleen maar knoppen en ook de bandoneons en zelfs de mondharmonica's.

Accordeons en jazzmuziek: het blijft toch altijd een wat moeizame verhouding, maar dat is eerder het gevolg van een nogal benauwde voorstelling van zaken dan van tekortkomingen in het instrument of zijn bespelers.

In zijn lemma over de accordeon in de 'New Grove Dictionary of Jazz' (Londen, 1994) houdt redacteur Barry Kernfeld het er dan ook op dat de accordeon "een lange, onopvallende geschiedenis in de jazz" heeft. Om dit te staven noemt hij een paar zo goed als onbekend gebleven Amerikaanse accordeonisten uit vooroorlogse jaren, van wie hooguit Ira 'Buster' Motens naam enigszins bekend kan klinken, omdat Moten piano en accordeon speelde in het orkest, dat door zijn broer (volgens anderen: neef) Bennie geleid werd, vereeuwigd in 'Moten Stomp'. In Europa was de accordeon populairder dan in de VS. Hier konden de Tsjech Kamil Behounek en de Zwitsers Albert Vossen en Buddy Bertinat op veel waardering voor hun prestaties rekenen. In onze eigen omgeving speelde menige vaderlandse trompettist of saxofonist accordeon als bij-instrument en was ook bijna iedere pianist er op thuis. Na de Tweede Wereldoorlog kwamen, volgens Kernfeld, pas met de entree van de bebop in de VS accordeonisten naar voren, die enige belangstelling kregen en hij noemt Joe Mooney, Art van Damme en Tommy Gumina, maar niet de grote swinger uit Chicago, Frank Marocco. Voor wat Europa aangaat, weet een Nederlandse lezer daar gemakkelijk nog een handvol namen aan toe te voegen, Johnny Meyer, Mat Mathews en Harry Mooten. En dat zal in landen als Italië, Frankrijk, Engeland (George Shearing!) of Denemarken niet anders zijn. Maar met het verouderen van de bop, vindt Kernfeld, is het in Amerika afgelopen, wat de accordeon aangaat. Jazz-rock en free jazz boden geen emplooi en latin-jazz wordt niet aangesneden. De naam van Astor Piazzola komt zodoende in de 'Dictionary of Jazz' van 1994 niet voor en ook Eddie Monteiro of Richard Galliano blijven ongenoemd, om nog maar te zwijgen van Gary Versace, op wie Maria Schneider nogal eens een beroep doet. Accordeons en jazzmuziek: het blijft toch altijd een wat moeizame verhouding, maar dat is eerder het gevolg van een nogal benauwde voorstelling van zaken dan van tekortkomingen in het instrument of zijn bespelers.

Want opende de samenwerking van de Argentijnse bandoneonist Astor Piazzola (1921-1992) met baritonsaxofonist Gerry Mulligan geen nieuwe mogelijkheden voor contacten tussen de tangowereld en het jazzidoom? En voegde accordeonist Eddie Monteiro met zijn koppeling van vindingrijke 'scat' aan een tot elektronisch orkest uitgebreide accordeon niet ongekende muzikale faciliteiten toe aan het jazzinstrumentarium?

Intussen zijn ook deze ontwikkelingen al weer verder uitgebreid dankzij de samenwerking van de Franse accordeonist Richard Galliano met het Brussels Jazz Orkest dat wordt aangevoerd door Frank Vaganée.

Vijftien jaar geleden voelden enkele Belgische muzikanten zich zo gedupeerd door het opheffen van BRT-orkesten, die hun bigband-arrangementen speelden en die solo-ruimte boden, dat zij besloten een eigen bigband in het leven te roepen.

Dat ging uiteraard met vallen en opstaan, want men was afhankelijk van collegiale loyaliteit en van meer inzet dan gehonoreerd kon worden. Maar nu geeft het Brussels Jazz Orkest ruim dertig concerten per jaar, heeft het een rij cd's voortgebracht die er mag zijn en wordt het derde lustrum gevierd met een éclatant project: negen composities van de Franse meesteraccordeonist Richard Galliano en één van diens grote voorbeeld Astor Piazzola, voor grote bezetting bewerkt door Galliano en Bert Joris, allemaal verzameld op een cd (zie afbeelding).

Richard Galliano
Brussels Jazz Orchestra
ten years ago

De cd 'Ten Years Ago' van accordeonist Richard Galliano met het Brussels Jazz Orchestra.

Voor al wie de accordeon en de bigbands een goed hart toedraagt: op dinsdagavond 27 januari om 23.00 uur komt dit bijzondere muzikale werkstuk aan bod in Het Grote Geluid, het radioprogramma voor bigband-liefhebbers dat aangeboden wordt door de ConcertZender.

Lex Lammen is presentator/samensteller van de programma's 'Het Grote Geluid' en 'The Jazz Connection'. Iedere tweede en vierde dinsdag van de maand op de ConcertZender (23.00 uur).

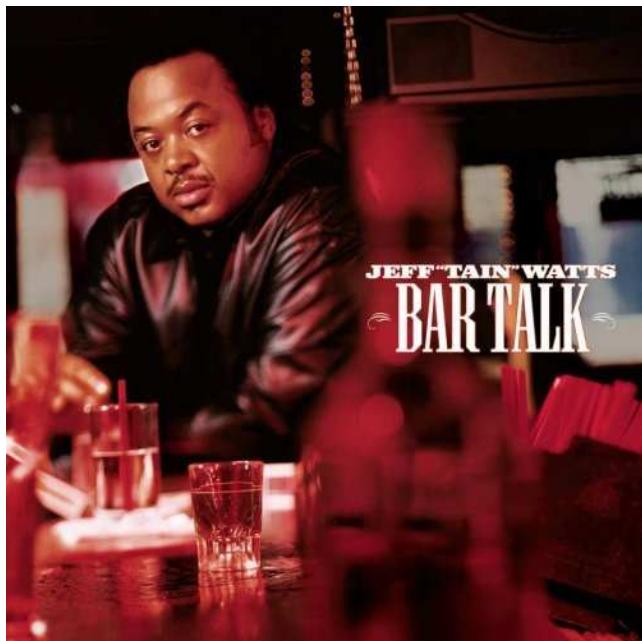
Heeft u jazznieuws? Zo'n 2.750 JAZZFLITS-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons mailadres: redactie@jazzflits.nl.

NEW YORK CALLING

Door Paul Blair

DRUMMER JEFF 'TAIN' WATTS: ATTAINING TAIN-NESS

Pittsburgh-born drummer Jeffrey 'Tain' Watts began his somewhat circuitous path to jazz prominence by enrolling in that city's Duquesne University as an aspiring tympanist. "Duquesne really didn't have a jazz studies program at that time," he recalls. "I was focused on classical music, playing percussion instruments in orchestras, while listening mostly to R&B radio. But a friend made it a point to expose me to guys like Parker, Coltrane and Bud Powell, just so I'd have a clearer idea of what jazz really sounded like. Meanwhile, I was deciding I wanted to be a studio musician rather than an orchestral player, so I got more fully into jazz when I transferred to Berklee. Branford Marsalis, Kevin Eubanks, Greg Osby and Marvin 'Smitty' Smith were all enrolled there at the time. As far as getting established in New York is concerned, I was obviously luckier than most. Basically, they pulled me out of Berklee to join Wynton's first group. He had no real track record as a bandleader at that time, as far as the general public was concerned, but it was pretty obvious that he was going to be a star. I moved here in 1982, at the time Columbia Records was starting to promote his first recording."

Jeff 'Tain' Watts op de hoes van zijn cd 'Bar Talk'.

As it turned out, three subsequent albums of Wynton's - and two of Branford's - won Grammy awards. The one commonality among them was that Watts was the drummer on each. Watts continued to play and record with Wynton for seven years, then joined Branford's group. Over time, he's acted in a Spike Lee film, worked in the Tonight Show band and recorded as a sideman on at least 120 albums, backing musicians as varied as Kenny Garrett, Steve Coleman, Ravi Coltrane, Geri Allen, George Benson, Harry Connick Jr., McCoy Tyner and Betty Carter.

"McCoy first called me around 1986. I did half a recording with him, then he began using me more regularly. I recall once going out with him on a little tour with a quartet that also included Freddie Hubbard and Avery Sharpe. They really beat me up and showed me exactly what I didn't know. He still checks in on me every once in a while and I'm still such a fan that I'm almost like a little boy when I'm around him. He's really a gracious man and I'm honoured to know him."

"Betty Carter? Well, lots of people who worked with Betty have stories about the tough love she used to dispense. Actually, we were Brooklyn neighbours and social friends for a few years before I ever did any recording with her. Then she called me one day and said, 'Hey, Jeff. What are you doing on Saturday? How'd you like to go into the studio with John Hicks and Craig Handy and Walter Booker to record a few tracks?' I jumped at that chance, of course, but I never really went on the road with her. She always had lots of help and advice to offer, though, musically and otherwise."

Five previous albums issued under Watts' name have done well, in terms of both sales and critical acclaim. His sixth, 'Watts' (for his own Dark Key Music label (*)) includes reflections on compositions by Monk and Ornette Coleman, along with other pieces inspired by Michael Brecker's passing, the Hurricane Katrina disaster and the legacies left behind by Max Roach and Elvin Jones.

"Watts' was prompted, in large measure, by the music that Mingus created. It's more than just the streamlined instrumentation the drummer has chosen: trumpet (Terence Blanchard), saxophone (Branford Marsalis), bass (Christian McBride) and percussion, with Lawrence Field's piano heard on just a single track. It's particularly reminiscent of a celebrated 1960 LP called 'Charles Mingus Presents Charles Mingus'. One of that album's cuts, 'Fables Of Faubus' included a sarcastic vocal narrative. On the new CD, Watts updates the political message with a little aural pageant of his own entitled 'Devil's Ringtone'.

"I've started writing things for more than one lead voice and this led me into doing a predominantly piano-less record," Watts notes. "I wanted to hear these musicians in a setting where they could really roam around. Many of my compositions start from an idea or concept, then grow into something I wasn't expecting when I began. I've learned not to get in the way of where a tune wants to go. In fact, I'm now enjoying composing just as much as playing."

And the appellation 'Tain' that's become the name by which he's now universally known? Believe it or not, it dates from a quick stop he and pianist Kenny Kirkland made at a Florida gas station during the early 80s. Although he's now related that tale to dozens of interviewers over the years, he'll patiently repeat it for you, too, if you ask.

Paul Blair is editor of the New York jazz monthly called *Hot House* and also a tourguide who leads jazz-focused walking tours in Manhattan and Brooklyn. For details, visit www.SwingStreets.com.

(*) Het album 'Watts' zal in februari wereldwijd verschijnen. Het werd vorig jaar juli in New York opgenomen.

WWW.JAZZFLITS.NL

OVERleden

Anca Parghel, 28 november 2008 (51 jaar)

De Roemeense zangeres Anca Parghel is vrijdag 28 november overleden aan kanker. Parghel, die wel met Ella Fitzgerald werd vergeleken, doceerde zang aan diverse muziekhogescholen, onder meer in België. Ze werkte met saxofonist Archie Shepp, drummer Billy Hart en de gitaristen Larry Coryell en Philippe Catherine.

Omar Clay, 4 december 2008 (73 jaar)

Drummer Omar Clay, die 4 december aan een ernstige ziekte in een ziekenhuis in San Francisco bezweek, begeleidde tal van grote namen, onder wie de saxofonisten John Coltrane en David 'Fathead' Newman, bassist Charles Mingus, pianist Horace Silver en de zangeressen Dionne Warwick, Roberta Flack en Sarah Vaughan (zie foto hier-naast). Clay was ook een van de zes originele leden van het M' Boom Ensemble, de slagwerkgroep die drummer Max Roach rond 1970 vormde. Eind jaren zeventig verhuisde Clay van de Oostkust naar de Westkust, waar hij les gaf en lid was van het Guarneri Jazz Quartet.

Jimmy Gourley, 7 december 2008 (82 jaar)

De begin december bij Parijs overleden Amerikaanse gitarist Jimmy Gourley woonde sinds de jaren vijftig in Frankrijk. Gourley werd naar eigen zeggen het meest beïnvloed door gitarist Ronnie Singer. Ook de bopstijl van Jimmy Raney, de gitarist die hij na de oorlog in Chicago ontmoette, klonk in zijn spel door. Gourley werkte met Europeanen als de saxofonisten Bobby Jaspar en Barney Willen, pianist Martial Solal en violist Stéphane Grappelli en Amerikanen als pianist Bud Powell, drummer Kenny Clarke, de saxofonisten Zoot Sims, Stan Getz, Lester Young, en trompettist Clifford Brown. Gourley bespeelde een Gibson ES-150.

Prince Lasha, 11 december 2008 (79 jaar)

Fluïtist/saxofonist Prince Lasha (echte naam William Lawsha) is te horen op platen van de blazers Ornette Coleman (een schoolmakker), Eric Dolphy, Odean Pope en drummer Elvin Jones. Hij maakte ook platen onder eigen naam met onder anderen saxofonist Sonny Simmons. Zijn bekendste album 'The Cry', maakte Lasha in 1962.

Kenn Cox, 19 december 2008 (68 jaar)

In zijn woonplaats Detroit is pianist Kenn Cox aan de gevolgen van longkanker overleden. Cox speelde in zijn productieve jaren onder meer in het kwintet van trombonist George Bohannon en met gitarist Wes Montgomery. Onder zijn naam verschenen bij Blue Note de albums 'Introducing Kenny Cox and the Contemporary Jazz Quintet' en 'Multi-direction'.

Klaus Weiss, 10 december 2008 (66)

Van de Duitse drummer Klaus Weiss zei saxofonist Johnny Griffin: "he is one of the few European drummers with that distinctive American feeling." Weiss, die met tal van prominente Amerikaanse musici speelde, werkte ook veelvuldig met Nederlanders. Hij vormde in 1966 een trio met Rob Franken (p) en Rob Langereis (b). In 1971 had hij een multinational kwartet met onder anderen saxofonist Ferdinand Povel. Begin jaren negentig was Rob van Bavel de pianist in een Weiss-trio met bassist Thomas Stabenow.

De 4 december overleden drummer Omar Clay begeleidt zangeres Sarah Vaughan op 29 oktober 1967 tijdens een concert in De Doelen te Rotterdam. (Foto: Paul Karting)

SHORTcuts

Baritonsaxofonist **Jan Menu**, **Jesse van Ruller**, **Clemens van der Feen** en **Joost van Schaik** zijn vanaf half februari een week in Japan. Dat ter gelegenheid van hun in Japan verschenen cd 'Mulligan Moods'.

'New Morning' is een New York project van drummer **Jeroen Vrolijk**. Zijn cd is deels in New York opgenomen, met onder anderen gitarist Dave Fiuczynski (<http://www.jeroenvrolijk.nl>).

Saxofonist/componist **Dick de Graaf** is in februari met zijn 'Moving Target' een paar dagen op Cuba voor het 25ste International Festival Jazz Plaza.

Bert Boeren speelde onlangs in het Bimhuis als 'warming up' in 'Caravan' ook ventieltrombone. Dat was tijdens het optreden van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw ('Birth of the Cool', met Lee Konitz). De componist van het stuk, Juan Tizol, deed dat bij Ellington ook.

Tenorist **Benny Golson** wordt 25 januari 80 jaar. Down-Beat van deze maand besteedt er ruim aandacht aan. Het blad heeft opmerkelijk veel aandacht voor **Nederlandse musici**, als Maarten Altena, Ab Baars, Tineke Postma, ICP, de Bik Bent Braam en 'onze' Michael Moore. Golson mort nog wat na over de free jazz, met: 'the lie cannot live forever'.

(JL)

(VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 1)**CHRIS BARBER**

Samen met gitarist Lonnie Donegan en klarinettist Monty Sunshine sloot Chris Barber zich in 1953 aan bij Ken Colyer's Jazzmen. Toen trompettist Colyer werd vervangen door trompettist Pat Halcox veranderde de naam een jaar later in Chris Barber's Jazz Band. Dat werd een van de meest succesvolle oude-stijlorkesten van Europa. Afhankelijk van het aantal leden van zijn formatie werkt Barber ook onder de naam Chris Barber Jazz and Blues Band en The BIG Chris Barber Band.

FREDDIE HUBBARD

Freddie Hubbard tobde al sinds de jaren negentig met zijn gezondheid. Dit jaar verscheen na een stilte van zeven jaar een nieuw album. Naar aanleiding van deze release speelde Hubbard vorig jaar juni nog in New York.

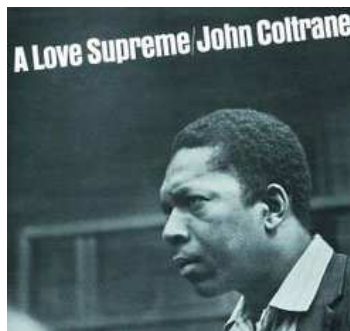
"He influenced all the trumpet players that came after him", zei trompettist Wynton Marsalis begin 2008 tegen de Associated Press over Freddie Hubbard. "Certainly I listened to him a lot. We all listened to him. He has a big sound and a great sense of rhythm and time and really the hallmark of his playing is an exuberance. His playing is exuberant." Hubbards loopbaan startte in 1958 in New York. Begin jaren zestig werd hij lid van Art Blakey's Jazz Messengers. Ook stond hij op het podium met grootheden als pianist Thelonious Monk, trompettist Miles Davis, alt-saxofonist Cannonball Adderley en de tenorsaxofonisten Sonny Rollins en John Coltrane.

Hubbard speelde in verschillende stijlen, waaronder hardbop, bebop, fusion, free jazz and jazz-rock. Hij leeft voort op honderden platen, waaronder klassieke albums als pianist Herbie Hancock's 'Maiden Voyage', saxofonist Ornette Colemans 'Free Jazz', saxofonist/fluitist Eric Dolphy's 'Out to Lunch', John Coltrane's 'Ascension', saxofonist Wayne Shorters 'Speak No Evil' en zijn eigen klassieker 'Ready for Freddie'. "Hubbard projected the persona of trumpeter-as-gladiator, an image of strength, force and self-assurance", aldus DownBeat in 2001. Zijn grootste commerciële successen oogstte Freddie Hubbard in de jaren zeventig op het fusion-label CTI, met titels als 'Red Clay' en 'First Light'.

Hubbard kreeg in 1992 lipproblemen, die hem noopten zijn stijl aan te passen en minder hard te spelen. "I played a very loose, elastic style of playing. I used a lot of slurs, different moves. I advise any young trumpeter not to do what I did, because that style could be hazardous to your health", zei Hubbard vorig jaar juni in een interview. Hubbards werk werd regelmatig gesampled door hiphop-formaties, zoals Pete Rock & CL Smooth, A Tribe Called Quest en Souls of Mischief. Freddie Hubbard werd in 2006 benoemd tot National Endowment for the Arts Jazz Master, het hoogste eerbetoen aan een nog levende jazzmusicus. Hij is 6 januari in Inglewood begraven.

DE BESTE TRACKS VAN**JOHN COLTRANE**

Zoals gekozen door jazzcriticus Alyn Shipton en saxofonist Soweto Kinch voor het wekelijks programma 'Jazz Library' van BBC Radio 3.

AANBEVOLEN ALBUM:

A Love Supreme (Impulse)

DE BESTE TRACKS:

Untitled original 90314

Alabama

Psalm (from A Love Supreme)

Album: Classic Quartet -
Complete Impulse Studio Recordings
Label: Impulse

Lush Life

Album: Lush Life
Label: Prestige

Dial Africa

Album: Africa (The Savoy Sessions)
Label: Savoy

Moment's notice

Album: Ultimate Blue Train
Label: Blue Note

Epistrophy

John Coltrane en Thelonious Monk
Album: At Carnegie Hall
Label: Blue Note

Dr Jackle

Miles Davis
Album: Milestones from Complete Columbia Studio
Recordings of J Miles Davis and John Coltrane
Label: Columbia

Giant Steps

Album: The Heavyweight Champion
Label: Rhino

My Favorite Things

Album: My Favorite Things
Label: Impulse

Spiritual

Album: Live at Village Vanguard (1 Nov 1961)
Label: Impulse

Chasin' the Trane

Album: Live at Village Vanguard (1 Nov 1961)
Label: Impulse

Alyn Shipton laat wekelijks op BBC Radio3 in het programma Jazz Library de volgens hem beste tracks horen van een jazzmusicus van naam, soms in samenspraak met een gast. Shipton is ook jazzcriticus van dagblad The Times en schreef boeken over Fats Waller, Dizzy Gillespie en Bud Powell.

(VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 1)**SUBSIDIE HAAGSE JAZZFESTIVALS****THE HAGUE JAZZ**

DON'T JAZZYTATE

Wel moet Pure Jazz het met 30.000 euro minder zien te redden dan in 2008. Dat bedrag uit het cultuurbudget wordt overgeheveld naar The Hague Jazz. Het wordt aangevuld met 50.000 euro uit het Haagse evenementenbudget. Het gemeentebestuur beschouwt het laatstgenoemde festival als het meest 'commerciële' van de twee en noemt dit als verklaring voor het verschil in subsidie. Dit is tegen het zere been van organisator Ruud Wijkniet. Hij voelt zich 'geschoffeed en beledigd', zo meldt de Haagse editie van het AD op 18 december: "Een festival dat een slagveld van onbetaalde rekeningen en imagoschade voor de stad heeft achtergelaten (Pure Jazz, red.), wordt beloond en wij worden met een fooi afgescheept", aldus de organisator. "Ik krijg het etiket 'commercieel' opgeplakt, wat dan blijkbaar de reden is om maar een klein bedrag te geven. Ik kan niet anders dan me beraden op onze positie in Den Haag. Je kunt geen festival van deze omvang neerzetten zonder substantiële steun van de overheid." Op de lokale omroep Den Haag FM kondigde Wijkniet aan in ieder geval te zullen stoppen met de 'warming up', een aantal gratis optredens in de Haagse binnenstad voorafgaand aan het festival.

NIEUWE 'JAZZMOZAÏEK' UIT

In het nieuwe nummer van het Vlaamse blad Jazzmozaïek worden de grenzen van de jazz verkend. Sommige muzikanten zoals Tuur Florizoone lijken wel kameleons die evengoed een jazz- als wereldmuziekjasje past. Weer anderen zoals Buscemi willen meer jazz integreren in hun werk. Brede smaak in muziek is ook wat Werner Boyens huldigt. Verder wordt aandacht besteed aan dertig jaar

Igloo-label, het initiatief Flat Nine in Gent, het Budapest Music Center, DigiLeen. Ook bevat het nieuwe nummer extra veel werk van fotograaf Jos L. Knaepen en weer tal van cd-besprekingen. De decembereditie van Jazzmozaïek is online te raadplegen in pdf-formaat. **Klik hier:** <http://www.jazzmozaiek.be>. Wilt u Jazzmozaïek toch liever in de brievenbus? Dan kan dat in Vlaanderen gratis. Nederlanders betalen een vergoeding voor de verzendkosten. Voor meer informatie mailt u naar: info@muzmoz.be.

CORRECTIES op nummer 109 van jaargang 6

Op de voorpagina van nummer 109 werden saxofonist Caspar van Wijk en drummer Mark Schilders in een bericht over het **Prinses Christina Jazz Concours** als de nummers twee in categorie 3 (vooropleiding conservatorium) opgevoerd. Zij wonnen echter, evenals gitarist Philip Czarnecki, de eerste prijs. Verder werd in een berichtje op pagina twee over de cd van de formatie **That's Jazz** DolG Helge als drummer van de band genoemd. Hij heet natuurlijk DolF Helge.

VARia

Pianist Bill Evans (Foto: Leo Meijerink)

Leo Meijerink exposeert jazzschilderijen

Schilder Leo Meijerink exposeert tot 31 januari 2009 zijn werk in cd-winkel Tipitina te Haarlem (Schagchelstraat 12). Er zijn acrylverfschilderijen te zien van onder anderen Bill Evans, Miles Davis, Archie Shepp en Sonny Rollins. (www.leojazzart.nl)

Bassist Harry Emmerly (Foto: pr)

Harry Emmerly invites...

'Harry Emmerly invites...' is de naam van een nieuwe maandelijkse concertreeks op de zondagmiddag in restaurant De Koperen Hoogte in Zwolle. De bassist treedt op als gastheer en begeleider. De reeks is 11 januari geopend met saxofonist Hans Dulfer. Onder anderen zanger Ronald Douglas en de zangeressen Deborah Carter en Kim Hoorweg staan nog op het programma.

(<http://www.simplybass.com>)

2008 VOICE JAZZ POLL WINNERS

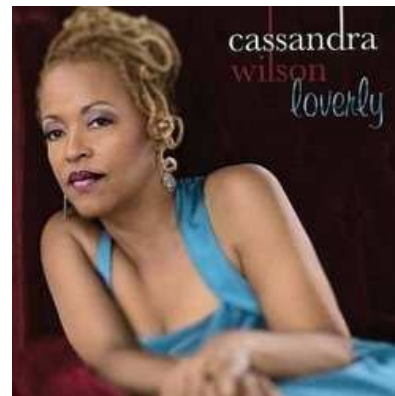
Jazz Album of the Year

1. **Sonny Rollins**
Road Shows, Vol. 1 (Doxy/Emarcy)
2. **Rudresh Mahanthappa**
Kinsmen (Pi)
3. **Charles Lloyd**
Rabo de Nube (ECM)
4. **Vijay Iyer**
Tragicomic (Sunnyside)
5. **Wadada Leo Smith**
Tabligh (Cuneiform)
6. **Cassandra Wilson**
Lovely (Blue Note)
7. **Joe Lovano**
Symphonica (Blue Note)
8. **Donny McCaslin**
Recommended Tools (Greenleaf)
9. **Bill Frisell**
History, Mystery (Nonesuch)
10. **Guillermo Klein**
Filtros (Sunnyside)
11. **Martial Solal**
Longitude (Cam Jazz)
12. **Lionel Loueke**
Karibu (Blue Note)
13. **James Moody & Hank Jones**
Our Delight (IPO)
14. **David Murray & Mal Waldron**
Silence (Justin Time)
15. **Bennie Maupin**
Early Reflections (Cryptogramophone)
16. **William Parker**
Petit Oiseau (AUM Fidelity)
17. **Dave Holland**
Pass It On (Dare2/Emarcy)
18. **James Carter**
Present Tense (Emarcy)
19. **McCoy Tyner**
Guitars (Half Note/McCoy Tyner Music) 46.5 (10)
20. **Brian Blade**
Season of Changes (Verve)
21. **Mary Halvorson**
Dragon's Head (Firehouse 12)
22. **Dafnis Prieto**
Taking the Soul for a Walk (Dafnison)
23. **Anat Cohen**
Notes From the Village (Anzic)
24. **Mario Pavone**
Trio Arc (Playscape)
25. **Carla Bley**
Appearing Nightly (WATT/ECM)
26. **Vanguard Jazz Orchestra**
Monday Night Live at the Village Vanguard (Planet Arts)
27. **William Parker**
Double Sunrise Over Neptune (AUM Fidelity)
28. **Various Artists**
Miles From India (Four Quarters/Times Square)
29. **Bill Dixon**
17 Musicians in Search of a Sound (AUM Fidelity)
30. **Miguel Zenon**
Awake (Marsalis Music)

Jazz Reissue of the Year

1. **Anthony Braxton**
The Complete Arista Recordings of Anthony Braxton (Mosaic)
2. **Miles Davis**
Kind of Blue: 50th Anniversary Collectors Edition (Columbia/Legacy)
3. **Art Tatum**
Piano Starts Here: Live at the Shrine/
The Zenph Re-Performance (Sony Classical)
3. **Lester Young**
Classic Columbia, Okeh and Vocalion with Count Basie (1936-1940) (Mosaic)
5. **Nina Simone**
To Be Free: The Nina Simone Story (BMG/Legacy)
6. **Ornette Coleman**
Town Hall 1962 (ESP Disk)
7. **Blue Notes**
The Ogun Collection (Ogun)
8. **Charlie Parker**
Washington, D.C., May 23, 1948 (Uptown Jazz)
9. **Dizzy Gillespie**
Showtime at the Spotlite: 52nd Street, New York City, June 1946 (Uptown)
10. **Grachan Moncur III**
Evolution (Blue Note)

Best Vocal

1. **Cassandra Wilson**
Lovely (Blue Note)
2. **Kate McGarry**
If Less Is More . . . Nothing Is Everything (Palmetto)
3. **Patricia Barber**
The Cole Porter Mix (Blue Note)
3. **Willie Nelson & Wynton Marsalis**
Two Men With the Blues (Blue Note)
5. **Roberta Gambarini & Hank Jones**
You Are There (EmArcy)

Best Debut

1. **Noah Preminger**
Dry Bridge Road (NOWT)8
2. **Ideal Bread**
The Ideal Bread KMB (Jazz)
3. **Ambrose Akinmusire**
Prelude (Fresh Sound New Talent)
4. **Mathias Eick**
The Door (ECM)